

Ἡ πρόωρος γενετήσιος μεϊζις τῶν ἐφήβων ναυαγεῖ κατὰ κανόνα ἔνεκα τῶν περιορισμῶν, οἵτινες ἐτέθησαν εἰς τὸν βίον των ὑπὸ τῆς ἐπιτηρήσεως καὶ τῶν κοινωνικῶν συνθηκῶν. Ἀλλὰ ἡ ἀπαξ ἀνδρωθεῖσα ὁρμὴ ἐπιζητεῖ διέξοδον ὅπου ἂν εὕρῃ αὐτήν. Τὸ πολυθρύλητον φαινόμενον τοῦ ἀνακτισμοῦ παρέχει συνηθέστατα τὴν διέξοδον αὐτήν. Πάσας τὰς στατιστικὰς ἀνακοινώσεις τὰς ἀναφερομένας εἰς τὴν διάδοσιν τοῦ φαινομένου τούτου, θεωρῶ ὡς ἀνοησίαν καὶ πάσης ἐπιστημονικῆς ἀξίας ἐστερημένας. Συμφώνως πρὸς πάσας τὰς προσιτὰς ἐνδείξεις δέον νὰ δεχθῶμεν ὅτι εἶναι διαδεδομένος εἰς ὅλα τὰ στρώματα τῶν κατοίκων, καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς ἀγρόταις. Ἡμεῖς ἐνδιαφερόμεθα ἐνταῦθα διὰ τὴν ψυχολογικὴν μόνον ὕψιν. Πιστεύω ὅτι σφάλονται οἱ θεωροῦντες τὴν διὰ τῶν ἄλλων παραπλάνησιν ὡς κύριον αἴτιον. Διότι αὐτοτελεῖ ἀρχὴν δέον νὰ ἔσχε πᾶν ὅ,τι γίνεται κατ' ἀπομίμησιν. Ἀπὸ φυσιολογικῆς ἐπόψεως μεγάλως φαίνεται ὅτι συντελεῖ ἢ εἰς τὰ γεννητικὰ ὄργανα συρροή τοῦ αἵματος διὰ τοῦ καθιστικοῦ βίου καὶ τοῦ ἐκ τῶν στενῶν ἐνδυμάτων ἐρεθισμοῦ. Ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα δὲν πρέπει νὰ παρίδωμεν τὴν συμμετοχὴν τῆς φαντασίας. Ἡ ἐπὶ τῷ ἰδίῳ σώματι εὐαρέστησις ἀπασχολεῖ τὴν φαντασίαν πολλῶν ἐφήβων. Πρὸς τὴν ἰδίαν αὐτῶν αὐξήσιν προσβλέπουν μετὰ χαρᾶς, ἢ ὅποια φέρει κατὰ τὸ ἥμισυ αἰσθητικὸν καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ χαρακτῆρα αὐταρέσκοντος ναρκισσισμοῦ. Πιστεύω ὅτι δὲν σφάλω ἐρμηνεύων οὐχὶ μόνον ἐκ θεωρητικῶν λόγων ὑγιεινῆς τὰ ἐνδύματα, τὰ ὅποια ἐκλέγουν σήμερον τὰ μέλη τῆς λεγομένης κινήσεως τῶν νέων. Τὸ ὑγιὲς ζωϊκὸν συναίσθημα τῆς νεολαίας περιέχει ἐν ἑαυτῷ δύο ὕψεις, ὧν ἑκατέρα δύναται νὰ ὑπερισχύῃ καθ' ἑαυτήν· τὸ μὲν αἰσθησιν τοῦ καλοῦ αἰσθητικὸν χαρακτῆρα φέρουσαν καὶ εἰς καθαρὰν θεωρίαν περιοριζομένην, τὸ δὲ καὶ ἄλιγην δελεαστικὴν σάρκα. Ὁ Stanley Hall θεωρεῖ τὴν ἐπίδειξιν τῶν γεννητικῶν ὀργάνων ὡς ἀρχῆθεν φυσικὴν τάσιν. Δὲν πρέπει νὰ λησμονῶμεν ὅτι ἐν πολιτισμῷ, κατὰ τὸν ὁποῖον καλύπτεται ὀλόκληρον τὸ σῶμα, δύναται νὰ φέρῃ ἤδη χαρακτῆρα ἐπιδείξεως τῶν γεννητικῶν ὀργάνων καὶ ἡ μερικὴ γυμνωσις, ἐν ᾧ ἐν πολιτισμῷ, ἐν τῷ ὅποίῳ ἡ ἀμφίεσις περιορίζεται εἰς τὸ ἐλάχιστον, οὐδὲν ἐκ τούτου συνηγεῖ. «Πολιτισμὸς τοῦ γυμνοῦ» εἶναι ἀναποδράστως δι' ἡμᾶς ἄλλο

ἢ ὅ,τι παρὰ τοῖς αἰθίοφι τοῦ ἰσημερινοῦ. Ἄλλὰ κατὰ τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν μετὰ τῆς αὐτερωτικῆς αὐτῆς κλίσεως δύναται ἀριστα ἡ τοιαύτη μετάπτωσις τοῦ βομβοῦντος ζωϊκοῦ συναισθήματος εἰς τὸ αἰσθητικὸν νὰ ἐμποδίσῃ, ὥπως ὁ στοιβασμός καὶ ἡ ἔντασις τῆς γενετησίου ὄρμης ἐπικρατήσῃ καὶ καταλήξῃ εἰς τὴν ἀγροῖκον γενετήσιον πράξιν τῆς διὰ τοῦ ἀναντισμοῦ ἀπαλλαγῆς ἀπ' αὐτῆς.

Ὅσάκις ἡ πράξις αὕτη τελεῖται, ἐκδιώκεται ἡ ὑψηλοτέρα πλευρὰ τῆς ψυχικῆς κινήσεως. Ἦνεώχθη θύρα, ἣν δύναται τις νὰ διέλθῃ ὅσον βούλεται συχνά, καὶ τότε δὲν συμβαίνει πλέον βαθυτέρα ἐμφύχωσις τῶν γενετησίων πράξεων. Ἡ εἰς φυσιολογικοὺς μόνον λόγους ὀφειλομένη καὶ ἐπ' αὐτῶν στηριζομένη βίωσις κυριαρχεῖ, τὸ ὅλον δὲ φαινόμενον κατακίπτει εἰς τὴν βαθμίδα καθαρῶς σωματικῆς ἱκανοποιήσεως σωματικῶν ἀναγκῶν. Ἡ προκαλοῦσα ἡ συνοδεύουσα φαντασία, ὅσον ἀτομικὸν χαρακτῆρα καὶ ἂν φέρῃ, ἔχει παρ' ἅπασιν τὸ αὐτὸ κοινὸν γνώρισμα, ὅτι δηλαδὴ εἶναι παντελῶς στεῖρα καὶ «ἀγονος». Ἐν αὐτῇ δὲν ζῆ παραγωγικότης ἐκ μεταφυσικῶν πηγῶν ἀπορρέουσα, οὐδὲν τὸ δυνάμενον νὰ συσχετισθῇ ὑφ' οἵανδήποτε μορφήν πρὸς γέννησιν καὶ ἀνίδρυσιν. Εὐρίσκεται ἀπείρως μακρὰν ἀπὸ τῆς ἐξευγενίζουσης λαμπηδόνης πάσης ἐρωτικῆς διεγέρσεως καὶ τοῦτο ἀποτελεῖ τὴν βαθυτάτην αὐτῆς κατάραν. Τὸ ὅλον, ἀπὸ τῶν ἀνωτέρων νοήματος δηλωτικῶν συναρτήσεων θεωρούμενον, δὲν εἶναι ἡ ἀδιέξοδος.

Εἰς ταῦτα προσθετέον ὅτι ἐν περιβάλλοντι προκαλοῦντι διαρκεῖς καὶ ἰσχυροὺς νευρικοὺς ἐρεθισμούς, τὸ νευρικὸν σύστημα εἶναι εὐκαθὲς ἤδη κατὰ τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν. Τοῦτο — ἀπὸ τῆς ψυχικῆς ὀψεως θεωρούμενον — σημαίνει ὅτι ἡ φαντασία εἶναι πάντοτε ἐτοίμη νὰ ἐκρήγνυται πρὸς ταύτην τὴν κατεύθυνσιν καὶ νὰ ἐπιφέρῃ εὐκολὸν τέλος εἰς τὴν σύνολον ἔντασιν τῆς ψυχικῆς καταστάσεως· ἐννοεῖται τέλος ἄνευ «λύσεως». Ἡ ἐμφάνισις τῆς γενετησίου ὄρμης φαίνεται τότε ὅτι δὲν γίνεται κατὰ μικρὸν, ἀλλὰ διὰ μιᾶς, ἀφνιδίως, μετὰ δυνάμεως ἀκατασχέτου. Ἐνταῦθα ζητεῖται τότε τὸ τὰς αἰσθήσεις ἐλευθεροῦν μέσον, ὕπερ δὲν εἰσδύει εἰς τὴν ξένην ζωὴν οὐδὲ ἔχει ἀνάγκην ξένης προθυμίας καὶ ἐνδοτικότητος. Ἄλλ' ἀνεωγείσης ἀπαξ τῆς ὁδοῦ δὲν ὑπολείπεται παρὰ ἐν βῆμα μόνον μέχρι τῆς ὀλεθρίας συνηθείας. Ἄλλοτε ἐξωγκώ-

θησαν συχνά υπό τε λατρῶν καὶ ἰδιωτῶν αἰ βλαβεραὶ αὐτῆς συνέ-
πειαι· σήμερον ἐπικρατεῖ ἡ ἀντίθετος θεωρία, ἡ ὅποια, δεχομένη
ὅτι πρόκειται περὶ φαινομένου παντελῶς κανονικοῦ, φαίνεται ὅτι
παρέχει εἰς τὴν συνήθειαν ταύτην ἐν ἀκόμῃ πρόσφορον στήριγμα.

Ἄλλὰ δὲν ὠμίλησαμεν ἀκόμῃ περὶ τῶν κυρίως ψυχικῶν στοι-
χείων, ἅπερ λαμβάνουν ἐνεργῶν μέρος κατὰ τὸν ἀνανισμόν. Πάν-
τοτε μετέχει κατ' αἰσθησὶν ὑπερδιέγερσις τῆς φαντασίας δι' ἡδυ-
παθῶν εἰκόνων. Ἄλλὰ ποῖος ἀκολουθεῖ πάντα τὰ δελεάσματα
τῆς φαντασίας του; Ἐὖ γεγονός ὅτι ὁ ἔφηβος ὑποκύπτει τό-
σον εὐκόλως ἐνταῦθα ὀφείλεται εἰς τὸν λόγον, ὅτι τελεῖ ψυχικῶς
ἀνικανοποίητος, συμφώνως ἤδη πρὸς τὴν ἔσωτικὴν
αὐτοῦ κατὰ σ τ α σ ι ν. Δὲν ὑπάρχει ἀκόμῃ ἐν αὐτῷ τὸ στήρι-
γμα, ἅπερ παρέχει τὸ μέγα ἔργον, ἡ σταθερὰ βούλησις, ἡ τὰ πάντα
πληρωῦσα ἀγάπη. Κατὰ τὰς καταστάσεις ταύτας τῆς ἀρνήσεως
ἑαυτῶν ἐπέρχονται οἱ πειρασμοί. Ἐν τῷ ἀνανισμῷ ὑπάρχει πράγ-
ματι ἐκουσία τις ἀπόρριψις καὶ περιφρόνησις ἡμῶν αὐτῶν, λαν-
θάνον στοιχεῖον κοσμολογικῆς θεωρίας. Ὁ αὐτὸς ἔφηβος, ὁ ὅποιος
πρὸ μικροῦ κατέφασκε πάντα τὰ ἰδανικά, πιστεύει κατὰ τὰς στιγ-
μὰς ταύτας τοῦ ἐνδομύχου κλονισμοῦ εἰς μόνην τὴν ὑλικὴν ὁρμήν,
ἀνακουφίζεται ὅτι διὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν εὔρε βάσιν, ἐπὶ τῆς ὁ-
ποίας δύναται νὰ σταθῇ. Ἐννοεῖται, μόνον διὰ μίαν στιγμὴν, ὡς
συμβαίνει περὶ πᾶσαν ἔκπτωσιν εἰς τὸ ἀπλῶς ὑλικὸν καὶ κατ' αἰσθη-
σιν. Μετὰ ταῦτα ἐπανέρχεται ἡ πρὸς ἑαυτὸν ἀηδία μᾶλλον ἰσχυρά.
Ἡ ψυχικὴ λοιπὸν κατάστασις τοῦ ἀνανισμοῦ εἶναι εἶδος τι δι-
κοσμίας, ὡς παρὰ πᾶσιν ὅσοι ἐξ ὑψηλοτέρων ζωνῶν καταπίπτουν
εἰς τὸ βαναύσως ἀφροδισιακόν. Ἐπισχέσεις ἐν τῇ πνευματικῇ
σφαίρᾳ καθέλκουν αὐτὸν εἰς τὸν κύκλον τῶν ὑλικῶν συναισθημάτων.
Ὅταν τοῦτο ἀποβῇ κανὼν ἡ γενετήσιος φαντασία κατατρώγει,
βαθμηδὸν ἐξαπτομένη, τὸ ὑπόλοιπον μέρος τῆς ψυχῆς. Ἐν τῇ ἐνερ-
γείᾳ ταύτῃ συνίσταται ὁ ψυχικὸς κίνδυνος τοῦ ἀνανισμοῦ. Δὲν
διαφθείρει μόνον τὸ αἷμα, ἀλλὰ καταστρέφει τὰς ἀνοικοδομοῦσας
δυνάμεις καὶ τὴν συνοχὴν τῆς ψυχῆς ἐν γένει. Διὰ τοῦτο εἶναι
πράγματι, ὡς ὁ Bierbaum λέγει, καταβιβρώσκων ἀλώληξ ὅστις
καταστρέφει περιτρώγων τὸ ἐν ἡμῖν εὐγενέστερον. Καθιστᾷ τὸν
νεαρὸν ἄνθρωπον δειλότερον ἀπέναντι τῶν ἄλλων ἢ ὅσον εἶναι ἐκ

φύσεως κατὰ τὴν ἡλικίαν ταύτην. Ἐνισχύει τὴν πρὸς τὸν κόσμον, τοὺς ἀνθρώπους καὶ πρὸς ἑαυτὸν ἀηδίαν μέχρι πλήρους παραλύσεως τῶν δυνάμεων τῆς πίστεως καὶ τῶν ζωϊκῶν ἐνεργειῶν, ἐξ ὧν πηγάζει ἡ ἀφοσίωσις. «Τῆ συντριψες με δυνατὴ γροθιά τὴν ἁμορφὴν τῆ πλάσῃ». Φάρμακα οὐδὲν ἰσχύουν ἐνταῦθα, ἀλλὰ βοηθεῖ μόνον ἡ κατὰ λέξιν ἐφαρμογὴ τῶν ἐπομένων στίχων τοῦ χοροῦ τῶν πνευματικῶν: «Δυνατώτερε σὺ σ' ἐ δλους στῆ γῆ, λαμπρότερη χτίσ' τῆνε πάλι, μὲς στὸ στῆθος χτίσ' τὴν ψηλότερη. Καινούργια ζωὴ ἀρχίνα ξανά μὲ δλόχαρα φρένα, καὶ νέα τραγοῦδια θὰ ἤχησουν γιὰ σένα.» Ἄλλαις λέξεσιν μόνον ἡ ἀναγεννηθεῖσα πίστις εἰς τὴν ζωὴν καὶ εἰς ἑαυτὸν βοηθεῖ πρὸς ὑπερνίκησιν τῶν διαλυτικῶν τούτων δυνάμεων.

Ἄλλ' ὅμως ἡ ἡμετέρα συνολικὴ περιγραφή τῆς ἐφηβικῆς ψυχῆς ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ πρὸ μικροῦ ἐκτεθέντα δέον νὰ στηρίξῃ τὴν ἀντίληψιν ὅτι ἡ γενετήσιος αὕτη παρεκτροπὴ κατὰ τὰ ἔτη, κατὰ τὰ ὅποια ἀναφαίνεται ἐν τῇ ψυχῇ ἡ νέα ὄρμη μετὰ τῆς συχνὰ τεραστίας αὐτῆς δυνάμεως, δὲν πρέπει νὰ χαρακτηρισθῇ τ ὅ σ ο ν ἔ σ π ε υ σ μ ἔ ν ω ς ὡ ς ἀνώμαλόν τι καὶ ἐκρυθμόν. Ἄνωτέρω ὑπεδηλώσαμεν ἤδη ὅτι φαινόμενα, τὰ ὅποια πρὸς τὸ νόημα τῆς γενετήσιου ὄρμης μετρούμενα εἶναι διαφθορά, εἶναι τοῦλάχιστον πολὺ συχνὰ κατὰ τὰς ταλαντεύσεις τῆς περιόδου τῆς ἡβης. Ἐν τοῖς ἀμέσως τῆς κυρίως ἡβης προηγουμένοις χρόνοις ὑπάρχουν κλίσεις τινές, ἔχουσαι σχέσιν πρὸς τὰ φαινόμενα τοῦ σαδισμού καὶ τοῦ ἐδρικοῦ ἔρωτος. Ὡς πᾶσαι αἱ γενετήσιοι κλίσεις τῶν ἐφήβων, δύνανται νὰ ἀναφανοῦν ὑπὸ μορφήν ἐπιδημίας, ὡς λ. χ. ἐντὸς ὀλοκλήρου τάξεως. Ἐνθυμοῦμαι λίαν ὀδυνηρὰν ἐποχὴν τῶν μαθητικῶν μου χρόνων, κατὰ τὴν ὅποιαν ὀλόκληρος ἡ τάξις μου εἶχεν ἐπιχειρήσει διὰ τινων μελῶν αὐτῆς ἐκτελέσεις ραβδισμού, τὰς ὁποίας ἡσθιανόμην ἤδη τότε ἀορίστως ὡς ἰδιόμορφον χαρακτῆρα κεκτημένας καὶ τὰς ὁποίας ἀνεγνώρισα σαφῶς βραδύτερον ὡς μετεχούσας ἐλαφροῦ σαδισμού. Ἄλλὰ πόσον ὀλίγον βάθος ἔχουν αἱ διαθέσεις αὗται ἀποδεικνύει ἡ συνέχεια τῆς ἱστορίας. Κατῶρθωσα νὰ πείσω τὸν κύριον δρᾶστην ἵνα ἰδρῦσωμεν «σύνδεσμον» ἐναντίον τῆς ἀσχημίας ταύτης. Ἡ ἰδέα τοῦ συνδέσμου ἐνεθουσίασεν αὐτὸν (ὡς καλὸν γερμανὸν) τόσον πολὺ, ὥστε πᾶσαν αὐτοῦ τὴν

δραστηριότητα μετήνεγκε νῦν ἐπ' αὐτόν. Καί ἐν τῇ τάξει εὐρέθησαν τόσοι ὀπαδοὶ τοῦ νέου «έντυπωσιακοῦ γεγονότος», ὥστε ὁ σύνδεσμος διελύθη ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ἐλλείψει ἀντιπάλων. — Παραπλήσια διάμεσα φαινόμενα δὲν ἐλλείπουν ἀπὸ τῶν τάξεων τῶν παρθεναγωγείων. Αἱ ἐρωτικά αὐτῶν ὄνειροπολήσεις ἐκδηλοῦνται ἐνίοτε ὑπὸ μορφῆν, ἥτις ὑπενθυμίζει σαφῶς τὸν φετιχισμόν. Ἄς σημειώσωμεν σαφῶς ἐνταῦθα ὅτι αἱ τοιαῦται παρεκτροπαί, ἰδίᾳ ἐν οἰκοτροφείοις, εἶναι δυνατὸν νὰ χωρήσουν μέχρι τῶν ὁρίων τοῦ παραστατοῦ. Ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ ψυχῇ κεῖνται ὑπὸ τὰ ἀνώτερα καὶ καθαρὰ στρώματα ἰσχυραὶ ζῶναι βορβόρου. Εἰς τὰ κατάλοιπα τοῦ Goethe εὐρηγται, ὡς συμβαίνει καὶ περὶ ἄλλα ἀνώτερα πνεύματα, παρεκτροπαί τῆς φαντασίας, τὰς ὁποίας ὁ ἠθικολόγος θὰ ηὔχετο νὰ μὴ ὑπάρχουν εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ ἀνδρός, ἐν ᾧ ὁ περὶ τὰ πράγματα ἀπλῶς ἐνδιαφερόμενος ψυχολόγος γνωρίζει ὅτι αὗται ἀνήκουν παντελῶς εἰς τὴν εἰκόνα ταύτην. Ὁ Ἡρακλῆς δὲν ὄφειλε νὰ κατασκευᾷ μόνον τέρατα, ὡς πρὸ τοῦ Schiller ἐξῆρεν ὁ Κάντιος, ἀλλ' ὄφειλε νὰ καθάρισεν τὸν στάβλον τοῦ Αὐγίου. Μόνον δὲ διὰ τοῦτο ἦτο «ἡράκλειον ἔργον», διότι ὁ στάβλος οὗτος ἔκειτο ἐντὸς τῆς ψυχῆς του, κατὰ συνέπειαν ἐνδιέφερε κάπως αὐτόν. Οἱ ἔφηβοι δὲν εἶναι πάντοτε Ἡρακλεῖς. Τὸ ὅλως χυδαῖον μέχρι τοῦ μάλιστα παρὰ φύσιν κυριαρχεῖ ἐνίοτε ἐν αὐτοῖς κατὰ τρόπον τρομακτικόν. Δὲν πρέπει νὰ παρέλθωμεν αὐτὸ ἐν σιγῇ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ψυχολογίᾳ, διότι οἱ ἔφηβοι εἶναι ἠναγκασμένοι νὰ ἀγωνισθοῦν σοβαρῶς πρὸς αὐτό. Ὁ ἐπιθυμῶν παραδείγματα εὐρίσκει αὐτὰ συγκεντρωμένα ἐν τῷ ὤμῳ διηγήματι τοῦ Musil «Die Verwirrungen des Zöglings Törless». Ἐλαφρότεραι διαθέσεις δὲν ἐλλείπουν ἀπὸ τοῦ «Grünen Heinrich», ἀπὸ τοῦ «Demian» τοῦ Hesse καὶ ἀπὸ τοῦ πολλάκις μνημονευθέντος «Tagebuch eines halbwüchsigen Mädchens». Γενικῶς δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν περὶ τοῦ φαινομένου τούτου, ὅτι ἀπὸ τῆς γενετησίου ὀρμῆς ἐλλείπει πολλαχῶς κατὰ τὴν ἡλικίαν ταύτην καθ' ὁλοκληρίαν ἡ ψυχὴ ἐν τῇ ἐκλογῇ τοῦ ἀντικειμένου αὐτῆς. Ταῦτα εἶναι «φαινόμενα τῆς ἐξελιξεως». Ἀσθένειαι τῆς ἐξελιξεως καὶ ἐπισχέσεις αὐτῆς γίνονται μόνον ἐὰν σταθεροποιηθοῦν (καθηλωθοῦν) διὰ «τραυμάτων ἐξωθεν ἐπιφερομένων» ἢ δι' ἀνεπαρκοῦς αὐτοπειθαρχησίας. Ἐνταῦθα ἀνήκουν τότε αἱ

ἀπείρως πολλαί, μεγάλως κατ' άτομον ἐξαλάσσουσαι μορφαί τοῦ «τελετουργικοῦ τῆς φαντασίας» κατὰ τὴν πράξιν τῆς ἱκανοποιήσεως τῆς ὁρμῆς.

Τελευτῶν ἐξετάζω ἐν συνεχείᾳ πρὸς τ' ἀνωτέρω καὶ τὸ διὰ τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν σπουδαῖον φαινόμενον τοῦ σοδομισμοῦ. Δὲν ὀφείλεται μόνον εἰς πείσμονα χρῆσιν τῶν γλωσσικῶν ὄρων ὅτι ἐπραγματεύθημεν τὸν ὁμοφυλόφιλον ἔρωτα χωριστὰ καὶ μόνον ἀπὸ τῆς ψυχικῆς αὐτοῦ ὄψεως ἐν τῷ προηγουμένῳ κεφαλαίῳ. Διότι τὰ δύο ταῦτα δὲν εἶναι τὰ αὐτά, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον κατὰ τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν. Ὀνειροπόλοι ἰδανικαὶ κλίσεις τῶν νέων πρὸς ἀλλήλους σημαίνουν ἀναγκαῖα φαινόμενα ἐξελιξεως. Στηρίζονται, ὡς εἶδομεν, ἐπὶ τοῦ αἰσθητικοῦ θελγῆτρου, ὅπερ δύναται νὰ παρέχῃ τὸ νεανικὸν σῶμα εἰς τὸ πρὸς τὴν ζωὴν τεῖνον ζωϊκὸν συναίσθημα τοῦ ἐφήβου, καὶ τὸ ὅποιον δύναται νὰ ἐξαπολύσῃ τὰς ἰσχυροτάτας τῶν ἰδανικῶν δυνάμεων. Τρυφερότητες καὶ περιπτώξεις, συχναὶ ἰδίᾳ μεταξὺ τῶν ἐφήβων τοῦ θήλεως φύλου, φαίνεται ὅτι ὑποδηλοῦν ἤδη σαφέστερον γενετήσιόν τινα συνάρτησιν. Καὶ δὲν δύναμεθα νὰ ἀρνηθῶμεν ὅτι ἀσαφές τι μόνον ὄριον ὀδηγεῖ ἐντεῦθεν εἰς τὴν ὁμοφυλόφιλον μεῖξιν. Ὑπὸ ταύτην δὲν ἐννοῶ μόνον τὰς προφανεῖς ἐκεῖνας πράξεις, τὰς ὁποίας ὁ παρ' ἡμῖν ἰσχύων νόμος θεωρεῖ ὡς κολασίμους, ἀλλὰ πᾶσαν σωματικὴν μεταξὺ ὁμοφύλων ἐνωσιν, ἣ ὁποία φέρει σαφῶς ὑλικὸν (ἡδονικόν, libido) χαρακτήρα.

Εἶναι βέβαιον ὅτι ὑπάρχει ἔμφυτος διαστροφή. Ἄνθρωποι ὑπὸ τοιούτων ὁρμῶν κατεχόμενοι ἔχουν νὰ ὑπερνικήσουν τὴν ἰδίαν αὐτῶν τραγικότητα, ἣ ὁποία δὲν πηγάζει μόνον ἐκ τῶν κοινωνικῶν προλήψεων ἢ καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ ποινικοῦ δικαίου. Ἐνδέχεται νὰ εἶναι κατὰ τὰ ἄλλα φύσεις πολλῆς ἀξίας, ἐφ' ὅσον εἶναι δυνατόν νὰ κατορθώσῃ τις συγκρότησιν ἀποτετελεσμένου προσωπικοῦ βίου ἐλαττωματικῶς ἔχων περὶ τὸ οὐσιῶδες τοῦτο μέρος. Κατὰ τὰ ἐξελικτικὰ ὁμῶς ἔτη συμβαίνει περὶ αὐτοὺς ἐν τρόπον περὶ τοὺς πιστεύοντας ἑαυτοὺς κατ' ἀπόλυτον προορισμὸν σωζομένου. Ἡ εἰς τὸν ἀπόλυτον προορισμὸν πῆστις δὲν ἐνεργεῖ, ὡς θὰ προσεδόκα τις, ἐπισχετικῶς ἐπὶ τὴν δρᾶσιν, ἀλλ' αὐτὸ ταῦτο παρορμῶσα, ἐπειδὴ ἕκαστος ἐνδιαφέρεται μεγάλως ἵνα καταστήσῃ ἐμφανές ὅτι ἀνήκει εἰς τοὺς ἐκλεκτοὺς καὶ ὄχι εἰς τοὺς ἀπολλυμένους. Μόνον

ὁ πιστεύων ἑαυτὸν ἐκ τῶν προτέρων ἀπολαύδοντα, οὗτος καὶ εἶναι τοιοῦτος, ἤδη διότι δὲν ἔχει τὴν ἐλπίδα τῆς νίκης. Κατ' ἀναλογίαν, ὁ ἐκ τῶν προτέρων πεπεισμένος ὅτι ἔχει ἐν ἑαυτῷ ἔμφυτον τὴν διαφθορὰν θὰ ζῆ συμφώνως πρὸς τὴν πεποιθήσιν ταύτην καὶ θὰ ἀποκτήσῃ διὰ τῆς συνηθείας ὅ,τι δὲν ἦτο ἴσως προδιάθεσις, ἀλλ' ἀπλῆ διάθεσις. Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν καλῶτερον μέσον πρὸς καλλιέργειαν διεφθαρμένων τοῦ τύπου τούτου παρὰ τὴν θεωρίαν τῆς ἐμφύτου διαφθοραῖς. Ἐν γένει προκειμένου περὶ ψυχολογίας τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας δεόν νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψει τὴν μεγάλην σημασίαν, τὴν ὅποیان κέκτηνται διὰ τὴν κατεύθυνσιν τῆς ἐξελιξέως αἱ ἐκάστοτε ἐπικρατοῦσαι περὶ τῶν γενετησίων θεωρίαι. Θεωρίαι, πρὸς τὰς ὅποίας ἀρμόζονται οὐσιώδεις ἐν τῷ βίῳ ἀποφάσεις, ἐρευνῶνται ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ὄχι τόσον ὡς πρὸς τὴν ἀντικειμενικὴν αὐτῶν βασιμότητα ὅσον ὡς πρὸς τὴν συμφωνίαν αὐτῶν πρὸς τὸν ὑφιστάμενον ἤδη τρόπον τοῦ βίου. Σημαίνουν ὅ,τι καὶ τὸ κείμενον, ὅπερ παρεντίθεται ἐκ τῶν ὑστέρων εἰς ὑπάρχουσαν ἤδη μελωδίαν. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ ψυχολογία πρώτη, ὄχι ἡ Ἠθική, δεόν νὰ ἐξετάζῃ τὰς τοιαύτας θεωρίας.

Ἡ πρὸς τὸ ὁμόφυλον φορὰ τῶν ὁρμῶν, παρὰ τῇ ὅποιᾳ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν βαθεῖαν αἰσχυνηλίαν τοῦ ἐφηβικοῦ ἔρωτος, ἐπικρατεῖ ἡ τάσις πρὸς μετάβασιν εἰς ὕλικὴν ὁμόφυλον μεΐξιν, συνειθίζει νὰ ἐπικαλῆται τοὺς κλασσικοὺς χρόνους τῶν Ἀθηνῶν. Πιστεύουν ὅτι ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ θεωροῦν τὸ τότε ἐπικρατοῦν ἐλεύθερον παρὰ τῷ λαῷ ἔθος οὐχὶ ὡς παρεκτροπὴν, ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο ὡς τὸ ἀποχρῶν αἴτιον τῆς ἀκμῆς τοῦ τότε πνευματικοῦ πολιτισμοῦ. Τὸ γεγονός, ὅτι ὁ Σωκράτης καὶ ὁ Πλάτων ἤθελον νὰ ἀπαλλάξουν τοὺς συμπολίτας αὐτῶν ἀπὸ ταύτης ἀκριβῶς τῆς ὑπὸ τὴν ὕλην δουλείας καὶ νὰ ἐξάρουν αὐτοὺς μέχρι πνευματικῆς ἐρμηνείας τοῦ πόθου αὐτῶν, ἀντιπαρέρχονται ὡς τι ἐνοχλητικόν.

Κατὰ τοὺς νεωτάτους χρόνους ἰσχυρίσθη ὁ Hans Blüher ὅτι εἰς τὴν γένεσιν τῆς παλαιότερας κινήσεως τῶν περιπλανωμένων νέων συνετέλεσε μεγάλως ἡ ὁμοφυλόφιλος ροπή. Ἐν μεταγενεστέροις ἔργοις, τὰ ὅποια ἐστηρίζοντο ὅλον ἐν περισσώτερον ἐπὶ τοῦ Freud καὶ ἠντλοῦν ἐκ δημῶδους τινὸς καινωσιολογίας, προὔχωρησεν εἰς τὴν γνώμην, ὅτι οἱ διεφθαρμένοι, ἀνεξαρτήτως τῆς ὁμαλό-

τητος ἢ μὴ τοῦ γενετησίου αὐτῶν βίου, ἀποτελοῦν ἀπὸ ἐπόψεως πολιτισμοῦ ἰδιαζόντως πολῦτιμον εἶδος ἀνθρώπων, ὅτι δὲ ἐπ' αὐτῶν στηρίζεται τὸ γόνιμον πνεῦμα σαφῶς «ἀνδρικήσ κοινωνίας». Οἱ ὑπέρμαχοι τοῦ μεταξὺ γυναικῶν σοδομισμοῦ δὲν ἤργησαν νὰ προβάλλουν τὴν πρὸς ἐκείνην ἀντίθετον θεωρίαν περὶ τοῦ ἰδιαζοντος περιεχομένου τῆς εἰδικῶς γυναικείας κοινωνίας. Ὁ Blüher καταντᾷ ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ πρώτῳ ἔργῳ του «Die deutsche Wandervogelbewegung als erotisches Phänomen». (1η ἐκδ. 1912, 3 ἐκδ. 1918) εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι δέον «νὰ ἀφεθῆ ἑλευθέρα ἡ διαφθορά ὡς αἰτήμα ἐπὶ τῆς ὑγιεινῆς τῆς ψυχῆς στηριζόμενον», ἐνεκα τοῦ ἰδανικοῦ περιεχομένου τοῦ πολιτισμοῦ, οὐ φορεῖς εἶναι οἱ ὁμοφυλόφιλοι. Τὴν ἔποψιν ταύτην ἠτιολόγησεν λεπτομερέστερον, μετὰ παραλλαγῶν τινων, τὰς ὁποίας παραλείπω, εἰς τὸ διτομὸν αὐτοῦ ἔργον «Die Rolle der Erotik in der männlichen Gesellschaft», 1919.

Δὲν τρέφω πολλὴν ὑπόληψιν εἰς τὰς «εἰκασίας», τὰς ἀναφερομένας εἰς τὴν θεωρίαν τῶν γενετησίων, νομίζω δὲ ὅτι ἡ ἐπιστήμη αὕτη δὲν ὑπερέβη ἀκόμη κατὰ πολὺ τὸ στάδιον τῶν προχείρως συγκεκολλημένων ὑποθέσεων. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον τολμᾷ νὰ μετᾷ τῆς συζητήσεως. Ἐν πρώτοις ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ ζήτημα τῶν γεγονότων. Ὁ ἰσχυρισμός, καθ' ὃν ὁ πλάνης τῶν νέων βίος ἐδημιουργήθη ἀναντιρρήτως ὑπὸ τῶν ὁμοφυλοφίλων, ἀναιρεῖται ὑπὸ τῆς ἱστορίας τῆς κινήσεως, ἣδη οἶαν ἐκθέτει αὐτὴν αὐτὸς ὁ Blüher. Δὲν δύναται ὁμοίως νὰ ἀμφισβητηθῆ ὅτι καὶ πρότερον καὶ σήμερον ἐμφανίζεται πολλαχῶς ὁμόφυλος ἔρωσ, ἀκόμη δὲ καὶ ὁμόφυλος μεῖζις μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς κινήσεως ταύτης· εἶναι ἐξ ἴσου ἀναντιρρήτον ἀφ' ἑτέρου ὅτι εἰς τοὺς ἐφηβικοὺς τούτους κύκλους παρεισέδυσαν μετ' ἰδιαζούσης εὐχαριστήσεως πρεσβύτεροι μετὰ σταθεροποιηθείσης ἤδη ὁμοφυλοφίλου τάσεως.

Παρὰ ταῦτα μοῦ φαίνεται ἀναγκαῖα ἡ μεταξὺ ἔρωτος καὶ γενετησίου διαθέσεως διάκρισις ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ὠρίσαμεν πάντοτε ὡς θεμελιῶδες χαρακτηριστικὸν γνώρισμα τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας. Αἱ ἰδανικαὶ παιδαγωγικαὶ συνθήκαι, αἱ στηριζόμεναι ἐπὶ ἐρωτικῆς, τ. ἔ. αἰσθητικῶν χαρακτῆρα φερούσης σχέσεως τῶν

ψυχῶν, συνετέλεσαν πάντοτε εἰς τὴν σύμπληξιν τῶν ἐφηβικῶν συναιτερισμῶν. Ἀνήκουν εἰς ἐκεῖνα τὰ φαινόμενα, τὰ ὅποια εἶναι αὐτὸ τοῦτο χαρακτηρηστικὰ διὰ τὴν ψυχολογίαν τῶν ἐφήβων. Μέγα παιδαγωγικὸν πάθος ἄνευ τοῦ ἔρωτος εἶναι δυνατὸν μόνον ὑπὸ τὴν μορφήν τῆς ἀνωτέρας ἀγάπης τοῦ παντελῶς ὄριμου, ὅστις στρέφεται πρὸς τὴν ἐφηβικὴν ψυχὴν μετ' ἀφοσιώσεως ἀντικρυς θρησκευτικῆς, ὡς ἐπραξεν ὁ Pestalozzi, ὁ γνησιώτατος ἀντιπρόσωπος τοῦ τύπου τούτου. Ἀλλὰ παρὰ τοῖς νεωτέροις καὶ παρ' αὐτοῖς ἔτι τοῖς ἐν τῇ ἐξελίξει τελοῦσιν, ἡ αἰσθησις τοῦ ἐφηβικοῦ κάλλους καὶ τοῦ θαυμαστοῦ ἔργου τῆς φύσεως, ὅπερ παριστᾷ ἡ νεότης, διεγείρει ἀναποτρέπτως τὸν ἔρωτα. Τοῦτο δὲν ἀποτελεῖ πρόβλημα. Ὡσαύτως διὰ τὸν βλέποντα τὰ πράγματα οὕτως ὡς τῇ ἀληθείᾳ ἔχουν, δὲν ἀποτελεῖ πρόβλημα τὸ γεγονός, ὅτι ἡ ἰδανικὴ αὕτη κλίσις εἶναι δυνατὸν εὐκαιρίας δοθείσης νὰ ὀδηγήσῃ εἰς ὄλους ὑλικὰς σχέσεις, καὶ μάλιστα ὅταν αἱ μορφαὶ τῆς συμβιώσεως καθιστοῦν δυνατὴν καὶ εὐνοοῦν τιαυτὴν στενὴν ἐπαφήν. Ἡ μὴ διαφόρησις τῆς γενετησίου ὁρμῆς τῶν ἐφήβων, ἣν ἐχαρακτηρίσαμεν ψυχολογικῶς, ἀρκεῖ πρὸς ἐξήγησιν τῶν φαινομένων τούτων. Τέλος συμφωνοῦμεν καὶ πρὸς τὴν ἀντίληψιν, ὅτι διαθέσεις πρὸς ταῦτα φερόμεναι «σταθεροποιοῦνται» καὶ δύνανται νὰ καθορίζουν διαρκῶς τὸν προτιμότερον τρόπον τῆς πληρώσεως τῆς γενετησίου ὁρμῆς. Ἡ ἐξέλιξις αὕτη ἐμφανίζεται: α) διὰ διαρκῶς ἀνανεουμένης τροφῆς τῆς φαντασίας, ἡ ὅποια κατὰ τὸν τρόπον τούτον κατευθύνεται ἀπὸ τοῦ ἔρωτος εἰς τὴν γενετήσιον ὁρμὴν παρὰ πάσας τὰς ἐσωτερικὰς ἐπισχέσεις· β) διὰ προώρου γενετησίου ἐνεργείας ἐν τῇ ὁμοφυλοφιλίᾳ ἐκδηλουμένης· γ) ἀλλὰ — καὶ τοῦτο ἐνδιαφέρει ἡμᾶς ἐνταῦθα — καὶ διὰ θεωριῶν ὡς ἡ τοῦ Blüher, αἵτινες δὲν λέγουν μόνον εἰς τὸν ἐφηβον πῶς εἶναι ἐνίοτε οὕτως, ἀλλὰ καὶ ὅτι οὕτω ὁ φ ε ἰ λ ε ι νὰ εἶναι. Τὸ τρίτον τοῦτο στοιχεῖον ἀποτελεῖ ἴσως ἐν τῶν ἀποτελεσματικωτάτων πρὸς σταθεροποιήσιν μέσων. Τὸ ζήτημα εἶναι λοιπὸν ἂν ἡ θεωρία, τὴν ὅποιαν προβάλλουν, ἡ θεωρία δηλαδή καθ' ἣν παρηγκωνισμένη ἢ ἐνεργουμένη ὁμοφυλοφιλία καθιστᾷ τινὰ ἱκανὸν πρὸς ὑψηλὰ ἰδανικὰ κατορθώματα, ἂν ἡ θεωρία, λέγω, αὕτη εἶναι ὀρθὴ καὶ βάσιμος. Ἄλλως τε καὶ ὁ Blüher αὐτὸς ἀποδέχεται ὅτι αἱ ὁμοφυλόφιλοι διαθέσεις

σημαίνουν τὸ κατ' ἀρχὰς μεταβατικὸν μόνον στάδιον ἐν τῇ ἐξε-
 λιξει. Διακρίνει τρεῖς τύπους ἐφήβων, τοὺς ἀπὸ τοῦ ἀδιαφορήτου
 σταδίου τῆς ἐξελιξεως μεταβαίνοντας εὐθὺς εἰς τὴν ὁμοφυλό-
 φιλον ροπὴν, τοὺς μετ' ἐπιβραδύσεως καὶ τοὺς οὐ-
 δέποτε φθάνοντας εἰς αὐτήν. Οἱ περιπλανώμενοι (καὶ γενικώ-
 τερον ἢ ἐλευθέρᾳ ἡμᾶς τῶν εἰς τὸ ἄρρεν ἀνηκόντων ἐφήβων) εὐ-
 νοοῦν κατ' αὐτὸν τὴν γένεσιν τοῦ δευτέρου καὶ τοῦ τρίτου τύπου.
 Τὸ ἀσταθές, διαρκῶς παλιρροοῦν τμήμα τῆς εἰς τοὺς περιπλανω-
 μένους ἀνηκούσης νεότητος διακρίνεται τοῦ ὑπολοίπου κατὰ τοῦτο,
 ὅτι ὁ ἐξοβελισμὸς τῆς πρὸς τὸν σοδομισμὸν ρεπούσης ὁρμῆς διὰ
 τῆς ἑτεροφυλοφίλου, τῆς ἐμφανιζομένης ὀλίγον μετὰ τὴν ἡβην,
 ἐπιβραδύεται κατὰ τινα ἔτη. Ἄλλ' οἱ «κατακτεταί», οἱ
 ἐπιζῶντες τῆς μεταβολῆς ταύτης τῆς νεότητος, ὀριμάζουσι ἐντὸς
 τῆς ὁμοφυλοφίλου ροπῆς καὶ φθάνουσι εἰς αὐτοτελή, τῆς γυναικὸς
 μὴ δεομένην ἡλικίαν (ἐὰν δὲν πάθουσι ἀπὸ νευρασθένειαν). Ἐπιτρέ-
 πεται νὰ προσθέσωμεν, ὅτι οὐδὲν προήγαγε κατὰ τὰς ἡμέρας ἡμῶν
 τοσοῦτον τὴν ἐπιβραδύσιν, ἣν ἰσχυρίζονται, καὶ τὴν μόνιμον στα-
 θεροποίησιν, ὅσον ἢ πίστις εἰς τὴν πλήρη ὀρθότητα τῆς θεωρίας
 τοῦ Blüher. Εἶδε μὲν οὗτος, ἐπὶ φαινομένων τινῶν τῆς κι-
 νήσεως τῶν ἐφήβων στηριζόμενος, ὀρθῶς τὸν σοδομισμὸν, ἀλλ'
 εἰσῆγαγεν εἰτα τοῦτ' αὐτὸ αὐτὸν εἰς εὐρυτάτους κύκλους.
 Πολυάριθμοι πρόκεινται αἱ μαρτυραὶ αἱ τεκμηριοῦσαι τὴν τερα-
 στίαν τραγικότητα τοῦ βίου, ἣτις κατέλαβε κατὰ τὸν τρόπον τοῦ-
 τον πολλὰς νεαρὰς ὑπάρξεις. Ἀλλὰ καὶ ἐὰν δὲν συνέβαινε τοῦτο,
 θὰ ἔπρεπε νὰ ἐξετασθῇ ἐὰν ἡ θεωρία εἶναι καθ' ἑαυτὴν ἀληθὴς ἢ
 ὑποχρεωτικὴ. Ἐπειδὴ στηρίζεται ἐπὶ τῶν κυρίων ἐνοιῶν τῆς
 μὴ διαφορηθείσης γενετησίου διαθέσεως τῶν παιδῶν καὶ τοῦ
 βραδύτερον ἐπερχομένου παραγκωνισμοῦ, θὰ ἀσχοληθῶμεν οὐχὶ
 περὶ τὸν Blüher αὐτόν, ἀλλὰ τὸν ἐξ οὗ ἀρύεται Freud· ἀλλὰ καὶ
 περὶ αὐτὸν μόνον ἐφ' ὅσον ἡ θεωρία αὐτοῦ ἔχει σπουδαιότητα
 διὰ τὴν ψυχολογίαν τῆς ἐξελιξεως τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας.